

γλυκομιλῶ σύνθηθ. γλυκουμιλῶ βόρ. ιδιῶμ. γλυκομιλοῦ Εὐβ. (Βρύσ.) γλυκομιλάω Πελοπν. (Αἶγ. Λάστ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκομιλάου Πελοπν. (Βάλτ. Βερρεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ι λ ῶ. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Ὁμιλῶ κατὰ τρόπον εὐπροσέγγορον, οἶονεὶ γλυκύν, εὐχάριστον σύνθηθ.: Ἐγὼ σοῦ γλυκομιλάου κ' ἐσὺ μοῦ γυρίζεις τίς πλάτες σου (= με περιφρονεῖς) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μᾶς γλυκομιλάει πάντα ἢ Ἀρετούλα. Εἶναι γλυκομίλητη γυναικα αὐτόθ. Μᾶς ἐγλυκομίλησε ὁ Παντελής, εἶναι χουστός ἀνθρωπος Πελοπν. (Αἶγ.) Δέν τοῦ γλυκομιλῆς τσαὶ ποτέ, ὅλο με τὸ ἄγριο τὸν πάεις Εὐβ. (Βρύσ.) || Ποίημ.

Ἐγειρες 'ς τὸν ὄμο μου τ' ὁμορφο κεφάλι
κ' ἔπαψε τ' ἀχέλι σου νὰ γλυκομιλῇ

Ι. Πολέμ., Παλ. βιολ., 42. β) Μεταφ., ὁμιλῶ τρυφερῶς, ἐρωτικῶς Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸν ἐπίασα πού τῆς γλυκομιλοῦσε Λεξ. Πρω.

γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητής ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ ῶ.

Μόνον εἰς καθαρογλώσσ.: Ἐκκλησὰ μολυβοκάντηλοπελεκητή, ποιός σέ γλυκομολυβοκαντηλοπελέκησε; — Τοῦ γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητῆ ὁ γιός.

γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητὸς ἄμαρτ. Θήρ. γλυκομολυβοκαντηλοπελεκητῆ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ο λ υ β ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ ῶ. Μόνον εἰς καθαρογλώσσ., τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο μ ο λ υ β ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ η τ ῆ ς.

γλυκομολυβοκαντηλοπελεκῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ, τῶν οὐσ. μ ο λ ῦ β ι καὶ κ α ν τ ῆ λ ι καὶ τοῦ ρ. π ε λ ε κ ῶ.

Ἐκ καθαρογλώσσ., τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο μ ο λ υ β ο κ α ν τ η λ ο π ε λ ε κ η τ ῆ ς.

γλυκομοσχομυρώνω ἐνιχ. Μετοχ. γλυκομοσχομυρωμένη Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 217.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ο σ κ ο μ υ ρ ῶ ν ω.

Ἰσχυρῶς εὐωδιάζω: Ποίημ.

Κι ὅταν 'ς τὴν κλίνη τῆς θὰ γείρη
τὴ γλυκομοσχομυρωμένη
ὥσάν θεά, πού μέθη σείρει
μέσα 'ς τὰ ρόδα ξαπλωμένη.

γλυκομουριά ἡ, Ἄνδρ. (Γαύρ. Κόρθ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ μ ο υ ρ ι ᾶ.

Ποικιλία μορέας με γλυκεῖς καρπούς ἐνθ' ἄν.: Ἐχω δυνὸ γλυκομουριές, μιὰ ἄσπρη, μιὰ μαύρη Γαύρ.

γλυκομουρμουρίζω Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 46 Α. Πρεβελ. Ποίημ., 1.198 καὶ 385 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 197 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ω.

Μουρμουρίζω κατὰ τρόπον οἶονεὶ γλυκύν, ἀπαλόν, ἥπιον ἐνθ' ἄν.: Γλυκομουρμουρίζει τὸ παιδί Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ., ἐπὶ εὐαρέστου εἰς τὴν ἀκοὴν ψιθύρου: Ποίημ.

Καὶ πέρα ὡς πέρα τ' ἀρογιάλια μας
τὸ γλυκομουρμουρίζουν τ' ὄνομά σου

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Ρυάκι κρουσταλλόνερο, πού γλυκομουρμουρίζεις
καὶ μῦρα παίρνοντας, δροσιὰ κι ἀνασασμὸ χαρίζεις
εἰς τ' ἄνθη τοῦ βουνου

Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν.

γλυκομουρμούρισμα τό, Α. Καρκαβ., Λόγ. πλώρ., 187 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ω.

Γλυκύ, ἀπαλὸν μ ο υ ρ μ ο ῦ ρ ι σ μ α, εὐάρεστος ψιθύρος ἐνθ' ἄν.: Κι αὐλακώναμε τὴ θάλασσα ζερβόδεξα μ' ἕνα γλυκομουρμούρισμα Α. Καρκαβ., ἐνθ' ἄν.

γλυκομουσκεύω Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 291.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ ο υ σ κ ε ῦ ω.

Εἰς μεταφ. μόνον σημ., εὐφραίνω, γ λ υ κ α ῖ ν ω: Ἡ καλωσύνη τῶν ἄλλων τῆς γλυκομούσκευε τὴν καρδιά.

γλυκομπάτης ὁ, Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 310.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ π ᾶ τ η ς.

Ὁ οἶονεὶ γλυκός, ἐλαφρός, ἥπιος μ π ᾶ τ η ς: Ποίημ.

Πάρ' τῆς αὐγῆς τὸ ράντισμα, τοῦ ἡλίου τὴν ἀχτίδα,
τοῦ γλυκομπάτη τὰ φιλιὰ, τοῦ ἀηδοιοῦ πάρ' τὴ λαλιά.

γλυκομπίζελο τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ π ι ζ ῆ λ ι.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Πίσον τὸ ἥμερον (Pisum sativum) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae), τὸ γνωστὸν ζ α χ α ρ ο μ π ῖ ζ ε λ ο.

γλυκομυζήθρα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλυκομυζήθρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ υ ζ ῆ θ ρ α.

Ἡ ἐκ νοποῦ γάλακτος ἀναλὸς μ υ ζ ῆ θ ρ α: Ἐὼ ἔχω πρὸ καλὰ τὴ ξινομυζήθρα παρὰ τὴ γλυκομυζήθρα.

γλυκομυρίζω Ἡπ. Πελοπν. γλυκουμυρίζω Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) Θεσσ. (Καρυὰ Κρυόβρ. Σουκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ υ ρ ῖ ζ ω.

Ἐνεργ. καὶ μέσ., ὁσφραίνομαι τι μετὰ τέρψεως, μεθ' ἡδονῆς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ τὴ γλυκεῖά σου μυρωδιὰ νὰ τὴν γλυκομυρίσουν Πελοπν.

Νὰ μάση κάμπουσ' ἀπ' αὐτὰ νὰ τὰ γλυκουμυρίση
κι ἀφοῦ τὰ γλυκουμυρίστη, 'ς τοὺν κόρφου νὰ τὰ κρύψη
Ἡπ. (Λάκκα. Σούλ.)

Σὶ στέλνον χιριτίσματα σαράντα καριουφίλια
κ' ἕνα κλονὶ βασιλικό, τὴν πόρτα νὰ χτυπήσης
κι νὰ βγῆς ὅξου νὰ τοῦ δῆς νὰ τοῦ γλυκουμυρίσης
Θεσσ. (Σουκαμν.)

γλυκομύριστος ἐπίθ. Ι. Πολέμ., Παλαιὸ βιολ., 89 Ν. Καζαντζ., Θ. Κωμ. Καθαρτ., 22.132 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. μ υ ρ ι σ τ ὸ ς.

Ὁ ἀποδίδων οἶονεὶ γλυκεῖαν ὁσμὴν, εὐωδίαν ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

